

Arrest

nr. 162 015 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X en X, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2015.

Gelet op de beschikking van 3 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot weigering van afgifte van een visum.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 2 november 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen drie beslissingen tot weigering van afgifte van een visum. De visum aanvraag werd ingediend namens drie minderjarige kinderen die zich met hun vader, in casu de referentiepersoon, willen herenigen. De vader van de drie minderjarige kinderen heeft de subsidiaire beschermingsstatus in België.

Bijgevolg moet onder meer voldaan worden aan artikel 10, §2; tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt: “De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen steunen op twee onderscheiden motieven. Enerzijds het motief dat de referentiepersoon niet aangetoond heeft te beschikken over behoorlijke huisvesting. Immers, mag volgens het huurcontract de woning van de referentiepersoon slechts door 2 personen bewoond worden, met name de huurder zelf en één bijkomende persoon. Overtreding hiervan kan leiden tot een geldboete en de mogelijkheid om de huurovereenkomst te ontbinden. De verzoekende partij betwist voormeld gegeven, en stelt dat voormelde bepaling van de huurovereenkomst enkel betrekking heeft op volwassen personen, maar niet op kinderen. Voormelde verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift zijn blote beweringen die niet gestaafd worden met enig begin van bewijs. Evenmin kan uit het contract afgeleid worden dat voormelde bepaling geen betrekking zou hebben op kinderen, daar er in de huurovereenkomst uitdrukkelijk naar de oppervlakte wordt verwezen om voormelde bepaling in de huurovereenkomst op te nemen. Daarenboven blijkt uit de huurovereenkomst dat er maar één slaapkamer is.

Anderzijds steunt de bestreden beslissing ook op een tweede motief, met name dat de referentiepersoon geen bewijs voorlegt dat hij overeen ziektekostenverzekering beschikt die de risico's voor hem en zijn familieleden in België dekt.

Voormeld motief van de bestreden beslissing wordt niet betwist of weerlegt door de verzoekende partij en kan de bestreden beslissing schragen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg geen schending van de door haar ingeroepen bepaling aannemelijk.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 13 november 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 17 december 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat het appartement tijdelijk wel eventjes kan worden gebruikt en verzoekers later naar een groter appartement kunnen verhuizen. Zij duidt erop dat de vader de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België en niet zo maar terug kan. Zij stelt dat een specifieke proportionaliteitsoverweging had moeten gebeuren ivm artikel 8 van het EVRM en ikv het belang van de kinderen. Wnd. voorzitter merkt op dat artikel 8 van het EVRM niet wordt aangevoerd. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt dit, maar wijst op het belang van de kinderen.

De advocaat van de verwerende partij stelt dat één van de voorwaarden voor gezinshereniging erin bestaat de behoorlijke huisvesting te waarborgen. Hij duidt erop dat in casu blijkt dat er slechts plaats is voor 2 volwassen personen. Genoemde voorwaarde is derhalve niet voldoende gewaarborgd wanneer men zich wil laten vervoegen door 3 minderjarige kinderen. Hij acht de argumentatie van de verzoekende partij hypothetisch en meent dat de gemachtigde gelet op de voorgelegde huurovereenkomst niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.”

2.5. Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst de schending van artikel 8 van het EVRM en het belang van het kind opwerpt, wijst de Raad erop dat voormelde uiteenzetting niet in het verzoekschrift werd opgenomen en dat dit zodoende een nieuw middel betreft. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 17 december 2015 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat *“het appartement tijdelijk wel eventjes kan worden gebruikt en verzoekers later naar een groter appartement kunnen verhuizen”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de motieven van de beschikking van 2 november 2015 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Voormelde verklaringen van de verzoekende partij in het verzoekschrift zijn blote beweringen die niet gestaafd worden met enig begin van bewijs. Evenmin kan uit het contract afgeleid worden dat voormelde bepaling geen betrekking zou hebben op kinderen, daar er in de huurovereenkomst uitdrukkelijk naar de oppervlakte wordt verwezen om voormelde bepaling in de huurovereenkomst op te nemen. Daarenboven blijkt uit de huurovereenkomst dat er maar één slaapkamer is.”* Voorts werd noch voor het nemen van de bestreden beslissing noch in het verzoekschrift door de verzoekende partij aangegeven dat het om een tijdelijke oplossing zou gaan en dat er later naar een groter appartement zou worden verhuisd.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 2 november 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 2 november 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS